

บทที่ 1

ความรู้เสริม

การแปลงานเขียนทางด้านปรัชญา-ศาสนาเล่มนี้ ในขั้นตอนการแปลมีปัญหาสำคัญประการหนึ่งคือการทำทำความเข้าใจต้นฉบับ เพราะผู้แปลขาดความรู้เสริมบางเรื่องเกี่ยวกับปรัชญา-ศาสนา โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคริสตศาสนสัมพันธ์ เพราะเป็นเรื่องที่ถือว่าค่อนข้างใหม่สำหรับพระศาสนจักรไทย ตำรา หนังสือ เอกสารที่เป็นภาษาไทยเกี่ยวกับเรื่องนี้มีน้อยมาก และถึงแม้ว่าผู้แปลจะเป็นนักบวชคาทอลิกก็ตาม ก็ยังมีความจำเป็นต้องค้นคว้าหาข้อมูลความรู้เสริมอีกมาก ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับตัวบทนี้ จากแหล่งความรู้ต่างๆ ทั้งจากหนังสือ เอกสาร อินเทอร์เน็ต และจากผู้รู้ผู้มีประสบการณ์ เป็นต้น

ผู้แปลได้แบ่งประเด็นความรู้เสริมในบทนี้ออกเป็น 3 ประเด็นดังนี้

- 1.1 ศาสนาคริสต์
- 1.2 ภราดาคณะเซ
- 1.3 คริสตศาสนสัมพันธ์

1.1 ศาสนาคริสต์

ศาสนาคริสต์หรือคริสตศาสนา เป็นศาสนาที่บูชาพระเจ้าองค์เดียว มีพระเยซูคริสต์เป็นศาสดา พระองค์ทรงประกาศ "ข่าวดี" อันเป็นหนทางแห่งความรอดพ้นจากบาปไปสู่ชีวิตนิรันดรโดยเน้นความรักต่อพระเจ้าและความรักต่อเพื่อนมนุษย์

ประวัติศาสตร์ของศาสนาคริสต์มีมาอย่างยาวนาน มีกำเนิดในทวีปเอเชียและมีรากฐานมาจากศาสนายูดาห์ โดยมีเนื้อหาและความเชื่อบางส่วนเหมือนกัน โดยเฉพาะพระคัมภีร์ ภาษาฮีบรู หรือพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม (Old Testament) ศาสนาคริสต์ได้เข้ามามีอิทธิพลในความรู้สึนึกคิดและจิตใจของชาวโลกตะวันตก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยกลางของยุโรป พระศาสนจักรได้เข้ามามีบทบาทแทนอาณาจักรโรมันทั้งในด้านศาสนา การเมือง การปกครอง ประเพณีและวัฒนธรรม พระสันตะปาปาได้รับการยกย่องให้เป็นราชาแห่งราชาทั้งหลาย มีอำนาจเต็มที่ในการกำหนดบทบาทวิถีชีวิตของคนในสมัยนั้น นักบุญเปโตร (St.Peter) คือพระสันตะปาปาพระองค์แรก ซึ่งได้รับการมอบหมายจากพระเยซูเจ้าให้ปกครองพระศาสนจักร ซึ่งมี

การสืบทอดมาจนถึงปัจจุบันโดยมีพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 เป็นพระสันตะปาปาองค์ที่ 265

ชาวคริสต์เชื่อกันว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นล้วนเป็นไปตามแผนการของพระเจ้าเป็นเจ้า พระองค์ทรงมีน้ำพระทัยอันยิ่งใหญ่ พรารณาคะช่วยมนุษย์ให้พ้นจากบาปกำเนิดที่สืบทอดมาแต่บรรพบุรุษคู่แรก คือ อาดัมและเอวา พระองค์จึงส่งพระบุตรมาเกิดในโลกมนุษย์ เพื่อช่วยให้พวกเขาสามารถเข้าถึงทางแห่งความรอด พระเจ้าผู้เป็นพระบิดาและพระเยซูซึ่งเป็นพระบุตร จึงเป็นหนึ่งเดียวกันคือความสัมพันธ์แห่งความรัก เมื่อพระเยซูได้จากสาวกไปแล้ว โดยไปอยู่กับพระบิดา ในอาณาจักรสวรรค์ พระองค์ก็ยังคงทรงเมตตาต่อมนุษย์ พระเจ้าผู้เป็นพระบิดาและพระเยซูผู้เป็นบุตร ได้ส่งพระจิตของพระองค์มายังโลกเพื่อให้มนุษย์ได้รู้ถึงสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าโปรดประทานแก่พวกเขา

สิ่งสูงสุดของชาวคริสต์ คือ พระบิดา พระบุตร และพระจิต หรือ "พระตรีเอกภาพ" คือ สามภาคของพระเจ้าที่เป็นหนึ่งเดียวกัน การที่จะเข้าถึงสิ่งสูงสุดนี้จะต้องมีความรักและศรัทธาในพระเจ้าอย่างเด็ดเดี่ยว และรักเพื่อนมนุษย์ให้เหมือนกับรักตนเอง ผู้ใดที่สามารถปฏิบัติตามได้เช่นนี้แล้ว เขาจะได้รับสิทธิพิเศษให้อยู่ในแผ่นดินสวรรค์ ผู้ใดที่ได้อยู่ที่แห่งนี้จะมีชีวิตนิรันดร

ศาสนาคริสต์ได้กล่าวถึง "วันพิพากษาโลก" เพื่อให้มนุษย์ได้ตระหนักถึงอำนาจของพระเจ้า และเกรงกลัวต่อการกระทำความชั่ว วันนี้เป็นวันสำคัญที่พระบุตรจะเสด็จมายังโลกนี้อีกครั้งหนึ่ง เพื่อพิพากษามนุษย์ผู้ชอบธรรมเท่านั้น ที่จะถูกตัดสินให้ขึ้นสวรรค์ตลอดชีวิตนิรันดร ส่วนคนอธรรมจะถูกปรับโทษให้ลงนรก

นอกจากเรื่องความเชื่อแล้วยังมีหลักปฏิบัติสำคัญจากพระคัมภีร์ที่คริสตชนเคารพนับถือมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน คือพระบัญญัติ 10 ประการ ที่โมเสสได้รับมอบมาจากพระเจ้าบนภูเขาซีนาย ซึ่งพระเยซูเจ้าทรงสรุปพระบัญญัติทั้ง 10 ประการนี้เป็นความรักต่อพระเจ้าและความรักต่อเพื่อนมนุษย์

ความเจริญของศาสนาคริสต์มีมาอย่างยาวนาน จนกระทั่งในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 15-16 ซึ่งเป็นยุคล่าอาณานิคมของจักรวรรดินิยมยุโรปและอเมริกา บรรดามิชชันนารีได้นำศาสนาคริสต์ไปเผยแพร่ในประเทศอาณานิคมต่าง ๆ และประเทศที่อยู่ใกล้เคียง ทำให้คริสต์ศาสนิกชน มีปริมาณเพิ่มมากขึ้นทั้งในทวีปยุโรป แอฟริกา อเมริกา เอเชีย และออสเตรเลีย ปัจจุบันศาสนาคริสต์เป็นศาสนาที่มีจำนวนผู้นับถือมากที่สุดในโลก ประมาณ 2,100 ล้านคน หรือร้อยละ 33 ของประชากรโลก

(http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_religious_populations)

1.1.1 กำเนิดพระศาสนจักร

ประมาณ ปี ค.ศ.30 ในวันเปนเตกอสเต(ห้าสิบวันหลังจากวันสมโภชปัสกา) พระจิตได้เสด็จลงมาเหนือบรรดาอัครสาวกและสานุศิษย์ของพระเยซูเจ้า เป็นรูปเปลวไฟลักษณะเหมือนลิ้น แยกไปอยู่เหนือศีรษะของแต่ละคน ทุกคนได้รับพระจิตเจ้าเต็มเปี่ยม และเริ่มพูดภาษาอื่น ๆ ตามที่พระจิตเจ้าประทานให้พูด ขณะนั้นที่กรุงเยรูซาเล็มมีชาวยิวผู้เลือกมไศรัทธาในพระเจ้ามาจากทุกชาติทั่วโลกมาชุมนุมกันจำนวนมาก พวกเขาารู้สึกองนสนเท่ห์ที่ได้ยินบรรดาอัครสาวกพูดภาษาของตนได้ วันนั้นมีคนสามพันคนกลับใจรับศีลล้างบาปในพระนามของ พระบิดาพระบุตร และพระจิต(กจ.2:1-41)

1.1.1.1 อัครสาวกกับการสืบทอดงานของพระเยซูเจ้า

อัครสาวกทั้งสิบสองของพระเยซูเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญมากที่สุดสำหรับกลุ่มคริสตชนที่เกิดใหม่ อัครสาวกทำหน้าที่ของผู้นำคือ การเป็นพยานถึงชีวิตของพระเยซูเจ้าที่ทรงสิ้นพระชนม์และกลับคืนพระชนม์ชีพ รวมถึงการประกาศข่าวดีของพระองค์ ที่บรรดาอัครสาวกทั้งสิบสองต้องเทศน์สอน เมื่อประชาชนกลับใจแล้วจึงโปรดศีลล้างบาปให้ในพระนามของ พระบิดาพระบุตร และพระจิต

เมื่อพระศาสนจักรเริ่มเป็นรูปเป็นร่าง บุคคลต่าง ๆ ในพระศาสนจักรทำหน้าที่แตกต่างกันไป ในที่สุดจึงมีตำแหน่งผู้นำพระศาสนจักรท้องถิ่นขึ้นมา 3 ตำแหน่ง คือพระสังฆราชอยู่ในฐานะหัวหน้าพระสงฆ์ พระสงฆ์ และสังฆานุกรปฏิบัติศาสนบริการทุกๆวันตามความต้องการของประชาชนในพระศาสนจักร ให้ทานแก่ผู้มีความต้องการ และช่วยพระสังฆราชในด้านอื่นๆ ผู้นำเหล่านี้จะเฝ้าดูแลชุมชนพระศาสนจักรท้องถิ่นทั้งหมดภายใต้การทรงนำของพระจิตเจ้า (กจ 20:28)

ในเวลานั้นมีข้อขัดแย้งกันว่าผู้ที่ จะเข้ามานับถือพระเยซูจะต้องเข้าสู่หน้ดตามธรรมเนียมปฏิบัติของชาวยิวหรือไม่ เปโตรจึงได้กล่าวว่า "พี่น้องทั้งหลาย ท่านรู้แล้วว่า ตั้งแต่แรกเริ่มพระเจ้าทรงเลือกสรรข้าพเจ้าในหมู่ท่านทั้งหลาย เพื่อให้คนต่างศาสนาได้ฟังพระวาจาที่เป็นข่าวดีจากปากของข้าพเจ้าและมีความเชื่อ พระเจ้าผู้ทรงสว่างรู้จิตใจ ทรงเป็นพยานยืนยันแก่คนต่างศาสนาโดยประทานพระจิตเจ้าให้เขาเหมือนกับที่ประทานให้พวกเรา พระองค์มิได้ทรงลำเอียง แต่ทรงชำระจิตใจของเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความเชื่อ บัดนี้ ทำไมท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้า นำเอาคนที่ทั้งบรรพบุรุษของเราและพวกเราแบกไม่ไหวมาวางบนคอของบรรดาศิษย์ เราเชื่อว่าเราได้รับความรอดพ้นอาศัยพระหรรษทานของพระเยซูพระผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกับคนต่างศาสนา"

(กจ 15:7-11) ซึ่งเป็นการบอกให้ผู้ที่จะมาเป็นคริสตชนได้ทราบว่ามีจำเป็นต้องเข้าสู่หน้ตามธรรมเนียมบัญญัติของชาวยิว

บรรดาอัครสาวกจึงแจ้งให้คริสตชนที่เมืองอันทิโอกทราบว่าเขาไม่มีความจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของยิว ถึงกระนั้นคริสตชนบางคนยังคงยืนยันที่จะปฏิบัติตามธรรมเนียมบัญญัติของชาวยิวต่อไป การอยู่ร่วมกันของเปโตรและบรรดาอัครสาวกคนอื่น ๆ ในการประชุมที่กรุงเยรูซาเล็มนี้ เป็นการประชุมสังคายนาครั้งแรกของพระศาสนจักร ในห้วงเวลาที่วิฤติในประวัติศาสตร์ของพระศาสนจักร การมีสังคายนาจึงเป็นการชี้แสดงวิถีทางที่ถูกต้องแก่คริสตชน

1.1.1.2 ชีวิตกลุ่มของคริสตชนแรกเริ่ม

บรรดาเหล่าผู้ได้รับศีลล้างบาปจากบรรดาอัครสาวกนั้นประชุมกันอย่างสม่ำเสมอเพื่อฟังคำสั่งสอนของบรรดาอัครสาวก ทุก ๆ วันเขาพร้อมใจกันไปที่พระวิหารและไปตามบ้านเพื่อทำพิธีบิชนมปัง ร่วมกินอาหารด้วยความยินดี ดำเนินชีวิตร่วมกันฉันพี่น้องด้วยความเข้าใจกัน ร่วมกัน อธิษฐานภาวนาและสรรเสริญพระเจ้า พระเจ้าทรงบันดาลให้บรรดาอัครสาวกทำปาฏิหาริย์และเครื่องหมายอัศจรรย์เป็นจำนวนมาก ทุกคนจึงยำเกรงพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงทำให้จำนวนผู้ที่ได้รับความรอดพ้น เพิ่มขึ้นทุกวัน (กจ.2:42-47) ผู้มีความเชื่อทุกคนดำเนินชีวิตร่วมกันและมีทุกสิ่งเป็นของส่วนรวม เขาขายที่ดินและทรัพย์สินอื่น ๆ แบ่งเงินให้ทุกคนตามความต้องการ บรรดาศิษย์ทั้งหมดของพระเยซูเจ้าร่วมสนิทเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ต่างก็เรียกกันและกันว่า "เป็นพี่น้อง" เป็นพระศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้า

- การเบียดเบียนคริสตชน

ช่วงปลายศตวรรษที่ 1 ถึงช่วงเริ่มต้นศตวรรษที่ 2 จักรวรรดิโรมันเผชิญกับวิฤติการณ์รุนแรงหลายอย่างทั้งด้านเศรษฐกิจที่ตกต่ำ ความฟอนเฟะทางการเมืองและสังคม ศีลธรรมและวัฒนธรรมเสื่อม ประชาชนที่หลากหลายในจักรวรรดิอันกว้างใหญ่ ลุกฮือขึ้นต่อต้านการปกครองของชาวโรมัน ชาวโรมันขาดความมั่นใจในสิ่งที่เชื่อถือ ศาสนามากมายที่แตกต่างกันดึงดูดใจให้น่าติดตาม และความเชื่อทางไสยศาสตร์กำลังแพร่หลาย ด้วยเหตุผลมากมายที่จะต้องหาแพะรับบาปในเรื่องความเสื่อมทรามต่าง ๆ ของจักรวรรดิ ผู้มีอำนาจชาวโรมันจึงเริ่มเบียดเบียนคริสตชนบ่อยขึ้น และคริสตชนก็ปฏิเสธที่จะสวดภาวนาต่อเทพเจ้าของชาวโรมัน หรือต่อจักรพรรดิ ความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นของคริสตชนที่มีต่อกันนั้น ดูเหมือนว่าเป็นการบ่อนทำลายระบบการปกครอง และความเชื่อก็เป็นอันตรายที่จะนำไปสู่การปฏิวัติด้วย ดังนั้นการ

เบียดเบียนคริสตชนจึงเกิดขึ้นทั้งโดยชาวโรมัน ชาวยิว และคนต่างศาสนา แต่ยิ่งที่จำนวนคริสตชนก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น

- การแผ่ขยายของคริสตชน

ปลายศตวรรษที่ 2 ความเชื่อของคริสตชนเริ่มกระจายไปในส่วนต่างๆ ทางทิศตะวันตกของจักรวรรดิโรมัน คือ แคว้นโกล เยอรมัน และสเปน

ต้นศตวรรษที่ 3 กลุ่มคริสตชนเป็นกลุ่มใหญ่มากขึ้น มีการจัดระบบดีขึ้น และชาวดีแห่งพระวรสารกำลังแผ่ขยายไปสู่ภาคตะวันออกของจักรวรรดิโรมันและมีคริสตชนกลุ่มใหญ่พอสมควรอาศัยที่กรุงโรม ภายใต้การนำของพระสังฆราชแห่งกรุงโรม การแผ่ขยายของคริสต์ศาสนาได้รับการสนับสนุนมากขึ้น

คริสตชนมีรูปแบบการเจริญชีวิตที่เน้นความรักและการอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม คริสตชนแบ่งปันอาหาร เยี่ยมเยียนคนป่วย ช่วยเหลือซึ่งกันและกันด้วยวิธีการต่างๆ และพวกเขายังจัดตั้งโรงเรียนและพัฒนาศิลปะแบบคริสต์ด้วย อีกทั้งยังมีการรักษาความสัมพันธ์กับผู้อื่นโดยการเขียนจดหมาย และแบ่งปันงานเขียนเกี่ยวกับคริสต์ศาสนาแก่กันและกัน ในเวลาของการถูกเบียดเบียน คริสตชนจะเผชิญหน้ากับความตายมากกว่าละทิ้งความเชื่อในพระเจ้า คริสตชนมีสถานที่สำหรับพบปะกัน และพวกเขายังมีเงินกองทุนของกลุ่มอีกด้วย กลุ่มคริสตชนแต่ละกลุ่มมีหัวหน้าคือ พระสังฆราช ซึ่งได้รับมอบให้ทำหน้าที่ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการนมัสการถวายบูชาทั้งหมด และเรื่องการเผยแผ่ความเชื่อคริสตชน ทั้งนี้จะมีพระสงฆ์ และสังฆานุกร คอยช่วยเหลืองานด้านต่าง ๆ ของพระสังฆราช

1.1.2 เหตุแห่งความแตกแยกของคริสต์ศาสนา

สาเหตุที่คริสต์ศาสนาแตกแยกออกเป็นนิกายต่างๆ และแยกตัวออกจากพระศาสนจักรโรมันคาทอลิกนั้นสรุปได้เป็น 3 ประเด็น คือ

- ความประพฤติของนักบวชในสมัยนั้น

ที่นิยมจะตีความหลักคำสอนไปตามใจชอบโดยไม่ยึดตามคำสอนในคัมภีร์ไบเบิล เป็นเหตุให้เกิดศาสนาพาณิชย์ คำขายใบบุญ โถ่บาป เก็บภาษีไถ่บาป ตลอดจนเรียกเงินเข้าวัด นักบวชมีชีวิตอย่างหรูหราฟุ่มเฟือย ไม่ถือสันโดษ ศาสนจักรมีนโยบายผูกขาดความรู้ทางศาสนา และการสอนศาสนานั้นมีไว้ให้เฉพาะพวกนักบวชเท่านั้น

- ความเจริญทางวิชาการมีมากขึ้น

ประกอบกับมีการสร้างเครื่องพิมพ์และตั้งโรงพิมพ์ขึ้นมากมาย ทำให้มีการเผยแพร่ตำราต่างๆอย่างกว้างขวาง การสื่อสารต่างๆ จึงเป็นไปอย่างรวดเร็ว มีการแปลพระคัมภีร์ไบเบิลเป็นภาษาพื้นเมืองต่างๆ และมีการเผยแพร่ความรู้ทางศาสนามากขึ้น ซึ่งเมื่อก่อนนั้นนักบวชทำหน้าที่เป็นสื่อระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ เมื่อประชาชนสามารถอ่านพระคัมภีร์ได้ มีความรู้ความเข้าใจในศาสนา ความสำคัญของนักบวชก็ลดน้อยลง

- ความรู้สึกเป็นชาตินิยมมีมากขึ้น

แต่ละแคว้นต่างรวมตัวกันในชาติเดียวกัน ปลุกใจให้เกิดความรักชาติรักเผ่าพันธุ์ และพยายามแยกตัวออกเป็นอิสระจากศาสนจักร

1.1.3 นิกายต่างๆ ในศาสนาคริสต์

จักรพรรดิคอนสแตนตินที่ 1 (ค.ศ. 272- 337) เป็นจักรพรรดิองค์แรกแห่งจักรวรรดิโรมันที่นับถือศาสนาคริสต์และทรงประกาศให้ศาสนาคริสต์เป็นศาสนาที่ถูกต้องตามกฎหมายของจักรวรรดิโรมันเมื่อปี ค.ศ. 313 ตามพระราชกฤษฎีกาแห่งมิลาน (Edict of Milan) (ไพบูลย์ อุดมเดช, 2001, น. 53) ซึ่งเป็นประกาศให้เสรีภาพในการนับถือศาสนาคริสต์อย่างถาวรภายในจักรวรรดิโรมัน ผลจากข้อตกลงทางการเมืองทำขึ้นที่เมืองมิลานระหว่างจักรพรรดิคอนสแตนตินที่ 1 และลูซีเนียสในปี ค.ศ. 313 ให้อิสรภาพประชาชนในการนับถือศาสนา ให้ความมั่นใจกับคริสตชนที่จะปฏิบัติศาสนกิจอย่างถูกกฎหมายรวมถึงเสรีภาพในการสร้างวัดอีกด้วย นอกจากนี้ยังให้คืนทรัพย์สินที่เคยริบไปจากคริสตชน

ในรัชสมัยของจักรพรรดิคอนสแตนติน พระองค์ได้ตั้งราชธานีใหม่ในภาคตะวันออก มีนามว่า "คอนสแตนติโนเปิล" หรือโรมันตะวันออกซึ่งเป็นศูนย์กลางของอาณาจักรไบแซนไทน์ (แถบประเทศตุรกีในปัจจุบัน) อาณาจักรนี้มีความอิสระแยกออกจากโรมันตะวันตก ซึ่งมีโรมเป็นศูนย์กลาง แต่เมื่อนานวันอาณาจักรโรมันตะวันออกมีความเข้มแข็งและเป็นอิสระในทุกด้าน จึงตีตนออกห่างและแยกการปกครองเป็นเอกเทศรวมไปถึงการปกครองทางศาสนา มีความเป็นอิสระจากกรุงโรม ไม่ยอมรับในพระราชอำนาจของพระสันตะปาปา จึงทำให้เกิดการแตกแยกออกเป็นนิกาย กล่าวคืออาณาจักรโรมันตะวันตกนั้นได้รับอิทธิพลคำสั่งสอนของนักบุญเปโตรซึ่งเข้าไปมีส่วนผลมกมลมกสืบกับบทบาททางสังคมและการเมือง ส่วนอาณาจักรโรมันตะวันออกได้รับอิทธิพลทาง วัฒนธรรมของเอเชีย จากจุดนี้เองทำให้ศาสนาคริสต์แยกออกเป็น 2 นิกาย คือ นิกายออร์ทอด็อกซ์แยกออกไปจากนิกายโรมันคาทอลิก

1.1.3.1. นิกายโรมันคาทอลิก

มีศูนย์กลางอำนาจอยู่ที่สำนักวาติกัน (Vatican) กรุงโรม ใช้ภาษาละตินเป็นภาษาทางศาสนา ประมุขสูงสุดคือพระสันตะปาปาคริสตชนนิกายโรมันคาทอลิกไม่ถือว่าตนเองคือนิกายหนึ่งของคริสตศาสนาแต่เป็นคริสตศาสนาที่สืบเนื่องมาจากต้นกำเนิด และถือว่าพวกตนเป็นผู้อนุรักษ์คำสั่งสอนที่ได้รับมาจากพระเยซูอย่างซื่อสัตย์อีกทั้งเป็นผู้ปกป้องพระศาสนาให้เจริญก้าวหน้ามาโดยตลอด พระสันตะปาปาเป็นประมุขสูงสุดของศาสนจักรที่ทุกคนต้องปฏิบัติตาม นิกายโรมันคาทอลิกเป็นนิกายที่มุ่งมั่นให้สัตบุรุษมีศรัทธา และปฏิบัติตามพระศาสนจักร เพราะพระศาสนจักรเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรแห่งสวรรค์

1.1.3.2. นิกายออร์ทอด็อกซ์

เมื่อจักรวรรดิโรมันแยกออกเป็นสองอาณาจักร คือ โรมันตะวันตกมีศูนย์กลางที่กรุงโรมใช้ภาษาละตินเป็นภาษากลาง และโรมันตะวันออกมีศูนย์กลางที่กรุงคอนสแตนติโนเปิลใช้ภาษากรีกเป็นภาษากลาง มีสหมิตรที่เป็นแนวร่วมเดียวกัน คือ เมืองอเล็กซานเดรีย อันติโอกและเยรูซาเล็ม อาณาจักรทั้งสองนี้มีการแข่งขันกันมาตลอด ไม่ว่าจะเป็นด้าน ศิลปะ วัฒนธรรม การเมืองและศาสนา ซึ่งมีมุมมองทางความเชื่อต่างกัน เช่น นิกายออร์ทอด็อกซ์ นักบวชไม่ต้องถือโสด ไม่บังคับเรื่องการอดอาหาร การไว้หนวดเครา ปฏิเสธการไถ่บาปของบาทหลวงคาทอลิก มีการตีความเรื่องพระตรีเอกภาพต่างกัน และไม่ยอมรับในอำนาจของพระสันตะปาปา ๆ จึงขับออกจากพระศาสนจักร กลุ่มออร์ทอด็อกซ์จึงประกาศตนเป็นอิสระไม่ขึ้นต่อกรุงโรม แล้วเรียกตนเองว่า "ออร์ทอด็อกซ์" หมายถึง "หลักธรรมที่เที่ยงตรง" หรือ "หลักธรรมที่ถูกต้อง" เพราะเชื่อว่าหลักคำสอนที่พวกตนปฏิบัติอยู่นั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง มีเหตุผลไม่มมงาย พิธีกรรมความเชื่อต่างๆ ล้วนได้อิทธิพลจากกรีก อันเป็นแหล่งที่มาของความเชื่อที่เป็นเหตุเป็นผล พระศาสนจักรของโรมัน ตะวันออกรุ่งโรจน์อยู่นาน จนกระทั่งสูญเสียอาณาจักรให้แก่พวกเตอร์ก ในปี ค.ศ. 1453 นับแต่นั้นมาศาสนาอิสลามได้เข้าไปมีบทบาทแทน แม้ว่ากรุงคอนสแตนติโนเปิลจะตกเป็นของพวกเตอร์ก แต่ก็ยังมีผู้นับถือนิกายออร์ทอด็อกซ์อยู่บ้าง โดยเฉพาะในแถบ ยุโรปตะวันออกและรัสเซีย ทำให้เกิดนิกายออร์ทอดอกซ์แบบสลาฟ และแบบรัสเซีย และที่รัสเซียนี้เองที่ศาสนาเจริญรุ่งเรืองมาก เรียกได้ว่าเป็นอาณาจักรโรมันแห่งที่สาม มีศูนย์กลางที่มอสโก อย่างไรก็ตาม เมื่อสิ้นสุดการปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ เข้าสู่การปกครองแบบคอมมิวนิสต์ ความรุ่งเรืองของศาสนาได้ลดลงไปแต่ยังไม่สูญสลาย นิกายออร์ทอด็อกซ์มีอิทธิพลในด้านความเชื่อและการปกครอง มีปาดริอาร์ค (Patriarch) เป็นประมุข แต่ก็ยังมีออร์ทอด็อกซ์บางกลุ่มที่ขึ้นต่อสำนักวาติกันเรียกว่า ออร์ทอดอกซ์คาธอลิก กลุ่มนี้มีพิธีกรรมต่างๆ เป็นแบบตะวันออกแต่ระบบการ

ปกครองอยู่ภายใต้การนำของลัทธิคาทอลิก แต่นิกายออร์ทอดอกซ์ทั้งหมดนั้นยังคงยอมรับในศีลศักดิ์สิทธิ์ทั้ง 7 เป็นหลักปฏิบัติในการดำเนินชีวิต แต่ระเบียบปฏิบัติเหล่านั้นอาจแตกต่างกันในส่วนปลีกย่อย ประเทศที่เป็นนิกายออร์ทอดอกซ์ ส่วนมากอยู่ในยุโรปตะวันออก เช่น โรมาเนีย ฮังการี โปแลนด์ ยูโกสลาเวีย บุลกาเรีย และรัสเซีย ฯลฯ

นิกายที่แยกตัวออกไปจากนิกายโรมันคาทอลิกในเวลาต่อมาคือนิกายโปรเตสแตนต์

1.1.3.3 นิกายโปรเตสแตนต์

เลวี ฟงส์พิค (2531 : 71-74) กล่าวว่านิกายนี้เป็นกลุ่มที่แยกตัวออกมาจากศาสนาจักรคาทอลิกประมาณศตวรรษที่ 14-15 โดยเริ่มจากกลุ่มใหญ่ที่มีการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง และมีอิทธิพลต่อนิกายเล็กๆ ในภายหลัง กลุ่มที่เคลื่อนไหวนี้มี 3 กลุ่ม คือ นิกายลูเธอรัน (Lutheran) กลุ่มคริสตจักรฟื้นฟู (Reformed Christianity) และ นิกายเชิร์ช ออฟ อิงแลนด์ (Church of England)

และ กลุ่มฟื้นฟูศาสนาตามที่กล่าวมาทั้ง 3 กลุ่ม ได้ก่อให้เกิดนิกายเล็กๆ อีกมากมาย เช่น

- นิกายเพรสไบทีเรียน (Presbyterian)
- นิกายเมธอดิสต์ (methodism)
- นิกายเซเวนเดย์ แอดเวนติสต์ (Seven Day Adventists)
- นิกายควอเกอร์ (Quaker) หรือสมาคมมิตรภาพ (Society of Friends)
- นิกายพยานพระยะโฮวา (Jehovah's Witnesses)
- นิกายมอร์มอน (Mormonism) หรือศาสนาจักรของพระเยซูคริสต์แห่งสิทธิชนยุคสุดท้าย (The Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints)

1.1.4 การเผยแพร่ศาสนาคริสต์ในประเทศไทย

ในศตวรรษที่ 16 ซึ่งเป็นยุคเดียวกับที่จักรวรรดินิยมออกล่าอาณานิคม มุ่งผลทางการเมืองและเศรษฐกิจ บรรดามิชชันนารีก็นำคริสต์ศาสนาเข้ามาเผยแพร่ในยุคนี้ด้วย ผู้คนในประเทศไทยพื้นเมืองต่าง ๆ เจาะอย่างยิ่งคนไทยที่นับถือศาสนาพุทธ จึงมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อคริสต์ศาสนาและมิชชันนารี การเผยแพร่ศาสนาคริสต์ในประเทศไทยเป็น ครั้งแรกตรงกับสมัยกรุงศรีอยุธยาในรัชสมัยของสมเด็จพระมหาธรรมราชา คือ นิกายโรมันคาทอลิกที่ชาวโปรตุเกสผู้เข้ามาอยู่อาศัยได้ปฏิบัติในหมู่พวกตน เริ่มต้นในปี ค.ศ.1511 แต่ไม่ปรากฏหลักฐานชัดว่ามีมิชชันนารี

เข้ามาด้วย หลังจากนั้นอีกนานจึงมีนิกายอื่น ๆ เข้ามาเผยแพร่ด้วย อย่างเช่น นิกายโปรเตสแตนต์ นิกายแองกลิกัน และนิกายออร์ทอดอกซ์

1.1.4.1 นิกายโรมันคาทอลิก

ประมาณปี ค.ศ. 1567 คริสตศาสนานิกายโรมันคาทอลิก โดยลงมมิชชันนารีชาวโปรตุเกส คณะโดมินิกัน 2 องค์ เข้ามาทำหน้าที่ดูแลวิญญาณของชาวโปรตุเกสที่อยู่ชยา ต่อมาก็มีคณะอื่น ๆ ตามมา อย่าง คณะฟรันซิสกัน (ค.ศ.1582) และคณะเยสุอิต (ค.ศ.1607) คณะมิสซังต่างประเทศแห่งกรุงปารีส (ค.ศ.1662) และคณะเอากุสตีเนียน (ค.ศ.1677) บาทหลวงเหล่านี้มีทั้งชาวโปรตุเกส สเปน อิตาลี เยอรมัน และฝรั่งเศส การเผยแพร่ศาสนาไม่ประสบความสำเร็จ เพราะระยะแรกถูกปิดกั้นทางศาสนา พวกเขาจึงเอาใจใส่ดูแลกลุ่มคนชาติเดียวกัน จนกระทั่งในรัชสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ประเทศไทยได้มีสัมพันธภาพอันดีกับฝรั่งเศสตรงกับรัชสมัยของพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ทำให้มีจำนวนบาทหลวงเข้ามาเผยแพร่ศาสนามากขึ้น และมีบทบาททางสังคมมากขึ้น ได้มีการก่อตั้งโรงเรียนสำหรับสามเณรขึ้นเพื่อผลิตพระสงฆ์พื้นเมือง และมีการโปรดศีลบวชให้บาทหลวงไทยรุ่นแรก นอกจากนี้ยังมีการสร้างโรงพยาบาล และก่อตั้งคณะภคินีรักไม้กางเขนที่จันทบุรี

อย่างไรก็ตามเมื่อสิ้นรัชสมัยของสมเด็จพระนารายณ์มหาราชแล้ว คริสตศาสนานิกายโรมันคาทอลิกกลับไม่ได้รับความสะดวกในการเผยแพร่ศาสนาดังที่เคยเป็นมา เพราะมีการห้ามประกาศศาสนา ห้ามเขียนหนังสือศาสนาเป็นภาษาไทย และภาษาบาลี และยังมีกีดกัน ขอบเขตอีกด้วย ประกอบกับพม่าเข้ามารุกรานประเทศไทย บาทหลวงถูกเช่นฆ่า ประทุษร้าย และโบสถ์ได้ถูกทำลายลง การเผยแพร่คริสต์ศาสนายุติลง บรรดามิชชันนารีทั้งหลายจึงรับหนีออกนอกประเทศ การเผยแพร่คริสต์ศาสนายุติลง ในยุคนั้นคนไทยกำลังเผชิญชะตากรรมกับพม่า จนในที่สุดพระเจ้าตากสินมหาราชได้กู้เอกราชคืน ประเทศชาติกำลังอยู่ในภาวะสร้างเมืองใหม่ การเผยแพร่ศาสนาจึงไม่ก้าวหน้า ต่อมาในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ชาวคริสต์ได้อพยพเข้ามาในประเทศไทยมากขึ้น เพราะพระองค์ทรงให้อิสระในการนับถือศาสนา และทรงประกาศพระราชกฤษฎีกาให้ทุกคนมีสิทธิในการนับถือศาสนาใดก็ได้ ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว แม้ว่าสัมพันธภาพระหว่างไทยกับฝรั่งเศสไม่ดีนัก พระองค์ก็ยังทรงรับรองมิสซังโรมันคาทอลิกเป็นนิติบุคคล ทรงพระราชทานเงินทุนในการก่อสร้างโรงเรียนอัสสัมชัญ ในปี ค.ศ. 1885 ภายหลังก็มีโรงเรียนเกิดขึ้นอีกหลายแห่ง ได้แก่โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ โรงเรียนเซนต์คาทาลินคอนแวนต์ และโรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนแวนต์ และได้มีการสร้างโรงพยาบาลเซนต์หลุยส์ขึ้นด้วย

1.1.4.2 นิกายโปรเตสแตนต์

ศิษยาภิบาล 2 ท่านแรกได้เข้ามาเผยแผ่คริสต์ศาสนา นิกายโปรเตสแตนต์ในประเทศไทย ตั้งแต่วันที่ 23 สิงหาคม ค.ศ. 1828 คือ ศาสนาจารย์ คาร์ล ออกัสตัส เฟรดเดอริก กุตสลาฟ เอ็ม.ดี (Rev. Carl Fridrich Augustus Gutzlaff) ชาวเยอรมัน จาก สมาคมเนเธอร์แลนด์มิชชันนารี (Netherland Missionary Society) และศาสนาจารย์ จาคอบ ทอมลิน (Rev. Jacob Tomlin) ชาวอังกฤษ จาก สมาคมลอนดอนมิชชันนารี (London Missionary Society)

ศิษยาภิบาลทั้ง 2 ท่าน ได้ช่วยกันเผยแผ่ศาสนาในประเทศไทยด้วยความเข้มแข็ง

และต่อมาก็มีศาสนาจารย์จาก คณะอเมริกันบอร์ด (The American Board of Commissioners for Foreign Missions หรือ A. B. C. F. M) เข้ามา ในบรรดามิชชันนารีผู้เผยแผ่ศาสนา นั้น ศาสนาจารย์แดน บีช บรัดเลย์ เอ็ม.ดี (Rev. Dan Beach Bradley, M. D.) หรือ หมอบรัดเลย์ ซึ่งเป็นเพรสไบทีเรียนในคณะอเมริกันบอร์ด ได้เข้ามาเมืองไทยเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม ค.ศ. 1835 ท่านเป็นผู้เริ่มต้นสัมพันธภาพที่ดีและยาวนานที่สุดระหว่างศาสนาคริสต์กับคนไทย และได้สร้างคุณประโยชน์มากมายตลอดเวลาที่อยู่ในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางการแพทย์ โดยรักษาผู้ป่วยไข้ทรพิษและอหิวาตกโรค การทดลองปลูกฝิ่น นำการผ่าตัดเข้ามาครั้งแรกในประเทศไทย และด้านการพิมพ์ ท่านได้ริเริ่มสร้างโรงพิมพ์ จัดพิมพ์ใบประกาศห้ามฝิ่น พิมพ์หนังสือ "บางกอกกาดันเดอร์" ซึ่งเป็นจดหมายเหตุรายวัน และดร. เฮ้าส์ (Samuel R. House) นำการใช้ไอทีเซอร์เป็นยาสลบครั้งแรกในประเทศไทย ขณะที่ ศาสนาจารย์แมททูนและภรรยา (Rev. and Mrs. Stephen Mattoon) ริเริ่มเปิดโรงเรียนแบบเข้าไ้เย็นกลับ ซึ่งต่อมาได้รวมกับโรงเรียนประจำของมิชชัน และพัฒนาต่อมาเป็นโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัยในปัจจุบัน จากความเจริญก้าวหน้านี้ ชาวไทยจึงมีความเชื่อมั่นต่อการเผยแผ่คริสต์ศาสนายิ่งขึ้น

มิชชันนารีที่สำคัญอีก 2 กลุ่มได้แก่ คณะอเมริกันแบปติสมิชชัน (The American Baptist Mission) เป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักรโปรเตสแตนต์แห่งแรกในกรุงเทพฯ เมื่อประมาณกลางปี ค.ศ. 1837 และจัดพิมพ์หนังสือภาษาไทยและภาษาอังกฤษรวมทั้งออก หนังสือพิมพ์ "สยามสมัย"

1.2 ภาวตาคณะเทศ

บทแปลจากหนังสือ *Unanimité dans le pluralisme* ของบราเดอร์โรเจอร์ผู้ก่อตั้งภาวตาคณะเทศ นำเสนอปรัชญาการดำเนินชีวิตของนักบวชในศาสนาคริสต์กลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะพิเศษและแตกต่างจากนักบวชในศาสนาคริสต์กลุ่มอื่นๆ หมู่คณะนี้มีแรงบันดาลใจแต่แรกเริ่ม 2 ประการคือ

1. ดำรงชีวิตกับพระเจ้าร่วมกันทางการภาวนา
2. นำสันติภาพและความวางใจมาให้ครอบครัวมนุษยชาติ

ซึ่งเป็นพระพรพิเศษที่จะสร้างความเป็นหนึ่งเดียวกันในมนุษยชาติเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่คริสตชน ซึ่งเคยแตกแยกกันตั้งแต่สมัยก่อน ภาวตาคณะเทศมีความมุ่งหมายที่จะนำการคืนดีการให้อภัยกันระหว่างมวลมนุษย์โดยการทำคริสตสัมพันธ์กับนิกายต่าง ๆ และจุดเริ่มที่จะทำให้พระพรพิเศษนี้เป็นจริงได้ คือบรรดาบราเดอร์ในคณะที่ต้องเป็นหนึ่งเดียวกันก่อน นั่นก็คือในหมู่คณะ ภาวตาคณะเทศนี้ประมาณ 100 กว่าคน มีบราเดอร์ที่นับถือศาสนาคริสต์นิกายต่าง ๆ อาทิ เช่น นิกายโรมันคาทอลิก นิกายโปรเตสแตนต์ ฯลฯ มาจากชาติต่าง ๆ กว่า 25 ชาติ ใน 5 ทวีป

การดำเนินชีวิตในหมู่บ้านเทศ ประเทศฝรั่งเศสเป็นแบบอย่างชีวิตแห่งความเป็นหนึ่งเดียวกัน เป็นการดำเนินรอยตามคริสตชนรุ่นแรก ๆ คือ ถือความยากจน ความสุภาพถ่อมตน ความเรียบง่าย มีภราดรภาพท่ามกลางความแตกต่างกัน รู้จักยอมรับ มีความไว้วางใจ และคืนดีกันในความต่างต่างนั้น โดยมีพระเยซูคริสต์เป็นศูนย์กลางการดำเนินชีวิต นี่คือที่มาของการเริ่มต้นชีวิตหมู่คณะแห่งความวางใจบนแผ่นดิน เป็นการดำเนินชีวิตที่ไม่มีการแบ่งแยกเชื้อชาติ ภาษา วัฒนธรรม ฐานะทางสังคมและความแตกต่างในธรรมเนียมประเพณีทางศาสนา ดังนั้น การศึกษาพระคัมภีร์ไบเบิล การอธิษฐานภาวนาร่วมกัน การทำงานเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น และดำเนินชีวิตอย่างสมถะ เรียบง่าย ซึ่งเป็นการดำเนินชีวิตตามที่พระเยซูคริสต์ทรงสอน จึงเป็นวิถีปฏิบัติที่ยืนยันถึงความรัก ความเป็นหนึ่งเดียวกัน ความไว้วางใจ การรู้จักให้อภัยและคืนดีกัน อย่างเป็นรูปธรรมในยุคปัจจุบัน

ภาวตาคณะเทศจะสวดภาวนาร่วมกันวันละ 3 ครั้ง นอกเหนือจากการอธิษฐานภาวนาสวนตัว ระหว่างการภาวนานั้น จะมีทั้งการขับร้องบทเพลง การอ่านข้อความจากพระคัมภีร์ไบเบิล การเงิบรำพึง และการอธิษฐานวิงวอน

อย่างไรก็ตาม ภาวตาคณะเทศย้ำเตือนอยู่เสมอว่า การภาวนาแบบเทศนั้นไม่ใช่จารีตหรือศาสนพิธี และไม่ต้องการแทรกแซงหรือเข้าไปแทนที่ศาสนกิจของศาสนาหรือนิกาย ความเชื่อใด และไม่มีรูปแบบการภาวนาตายตัว แต่สามารถปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสม

ของผู้เข้าร่วม เพื่อให้ทุกคนสามารถอธิษฐานภาวนาร่วมกันได้แม้จะมีความแตกต่างกันในด้าน
 นิกายหรือในด้านอื่น ๆ โดยมีพระเยซูคริสต์เป็นศูนย์กลางในการอธิษฐานภาวนานั้น

การอ่านข้อความจากพระคัมภีร์ไบเบิลและการเจียบนี้ ก่อให้เกิดความสงบ และ
 นำพาผู้ภาวนาเดินทางเข้าสู่การปลื้มใจ เพื่อสนทนากับพระเจ้าเป็นการส่วนตัว บทเพลงที่ใช้
 ในการอธิษฐานภาวนามีลักษณะเป็นข้อความสั้น ๆ โดยยกเนื้อความมาจากพระคัมภีร์ไบเบิล
 และนำมาขับร้องวนซ้ำหลาย ๆ รอบ เพื่อให้ผู้อธิษฐานภาวนามีเวลาอย่างเต็มที่ ที่จะทำความเข้าใจ
 ข้อความเหล่านั้นและซึมซาบถึงสิ่งที่อยู่ในใจตนเอง หลายคนใช้ช่วงเวลาระหว่างการขับร้อง
 นี้ทบทวนชีวิตของตนเองเพื่อการกลับคืนดี หรืออธิษฐานวิงวอนแต่ผู้คนที่เดือนร้อน คนยากจน คน
 ที่ประสบภัยจากสงคราม หรือแม้แต่เพื่อสันติภาพในท้องถิ่นของตน วิธีชีวิตแบบภราดาคณะเทเซ
 แม้ว่าจะมีความเรียบง่ายอย่างที่สุด แต่กลับสามารถดึงดูดเยาวชนและนักเดินทางจากทั่วยุโรป
 และภูมิภาคอื่นๆทั่วโลก ในแต่ละปีนับแสนคน ให้เข้ามาสัมผัสชีวิตและภาวนาร่วมกัน พวกเขา
 เดินทางมาเพื่อแสวงหาคำตอบ ความหมายที่แท้จริงของชีวิต และต่อเติมส่วนที่ขาดหายไป
 เยาวชนหลายคนรู้สึกว่าคุณเขามีโอกาสได้ใกล้ชิดพระเยซูคริสต์และคำสอนของพระองค์มากขึ้น
 ทั้งในการอธิษฐานภาวนา การดำเนินชีวิตประจำวัน การทำงาน และการช่วยเหลือผู้อื่น พวกเขา
 มีความเชื่อและมีกำลังใจมากขึ้น เพื่อกลับไปปฏิบัติภารกิจตามที่พระเจ้าได้เรียกร้องให้แต่ละ
 คนกระทำในถิ่นฐานบ้านเกิดตน

ในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1962- 1989 บราเดอร์โรเจอร์ได้ออกเดินทางไปเยี่ยมกลุ่ม
 เยาวชนในประเทศต่าง ๆ ในยุโรปตะวันออกซึ่งปกครองด้วยระบอบคอมมิวนิสต์ บางครั้งได้รับ
 อนุญาตแต่ก็อยู่ภายใต้การเฝ้าติดตามอย่างใกล้ชิดจากทางการ บางครั้งท่านก็ได้เดินทางไปเยี่ยม
 เยาวชนอย่างไม่เป็นทางการ ท่านได้กล่าวกับบรรดาคริสตชนในกลุ่มต่าง ๆ เหล่านั้นว่า "ข้าพเจ้า
 จะมาอยู่เจียบ ๆ กับพวกเขา"

บราเดอร์โรเจอร์ได้รับเชิญให้เข้าร่วมในการสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2 และได้เข้าเฝ้า
 สมเด็จพระสันตะปาปาโยฮันที่ 23 สมเด็จพระสันตะปาปาเปาโลที่ 6 และโดยเฉพาะสมเด็จพระ
 สันตะปาปาโยฮัน ปอลที่ 2 นั้น พระองค์ทรงเชิญบราเดอร์โรเจอร์ให้เป็นอาคันตุกะประจำปีของ
 พระองค์

ปัจจุบันภราดาคณะเทเซ มีบราเดอร์ดำรงชีวิตด้วยการทำงานของตน ไม่รับ
 ของขวัญ ของกำนัล หรือเงินบริจาคใดๆทั้งสิ้น แม้แต่ทรัพย์สินสมบัติหรือมรดกจากครอบครัวตนก็รับ
 ไม่ได้ แต่จะมอบสิ่งเหล่านั้นแก่คนจนที่สุด เมื่อคณะฯ มีสมาชิก 12 คนในช่วงปี 1950-1960 บรา
 เดอร์โรเจอร์ ได้ขอร้องสมาชิกบางคนให้ออกไปดำเนินชีวิตในสถานที่บางแห่งในดินแดนที่ห่างไกล
 เพื่อร่วมเคียงบ่าเคียงไหล่กับผู้ทุกข์ยาก พวกเขาอยู่กันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ในเอเชีย อัฟริกา อเมริกา

เหนือและใต้ เพื่อใช้ชีวิตร่วมกับคนยากจน บราเดอร์โรเจอร์เองก็ได้ไปพำนักอยู่กับผู้ทุกข์ยาก ท่านไปอยู่ที่ซิดนีย์หลังจากมีรัฐประหารที่นั่น ท่านอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรมในกัลกัตตา อัฟริกาใต้ เลบานอน ไฮติ และดินแดนในเขตทะเลทรายซาฮาราอันแสนกันดาร พวกเขาพากันเพียรต่อสู้เพื่อเป็นประจักษ์พยานแห่งความรักท่ามกลางคนยากจน ทุก ๆ ปีบราเดอร์โรเจอร์จะเดินทางไปยังประเทศต่าง ๆ ในแถบยุโรปตะวันออก

ผู้มีส่วนในการช่วยเหลือภราดาคณะเทเซเป็นอย่างมากตั้งแต่ปี 1962 จนถึงปัจจุบัน คือ คณะซิสเตอร์แห่งนักบุญอันดรูว์ ซึ่งมีอายุนับ 7 ศตวรรษแล้ว ได้มาเปิดอารามในหมู่บ้านใกล้เคียง ซิสเตอร์ได้ช่วยเหลือบราเดอร์ในงานต้อนรับผู้คนและดูแลความเป็นอยู่ของบรรดาเยาวชนที่มาประชุมที่เทเซ ซึ่งปัจจุบันนี้มีซิสเตอร์คณะอูร์สุลินแห่งโปแลนด์มาช่วยงานเพิ่มขึ้นด้วย

เมื่อบราเดอร์โรเจอร์ถึงแก่มรณกรรมในปี ค.ศ. 2005 บราเดอร์อูลุยส์ ซึ่งเป็นบุคคลที่บราเดอร์โรเจอร์ได้เลือกไว้เมื่อหลายปีก่อน ได้เป็นอธิการภราดาคณะเทเซสืบต่อจากท่าน

ความสำเร็จของภราดาคณะเทเซ คือการที่สามารถดึงดูดเยาวชนและผู้คนจำนวนมากให้หลังไหลมาพบมารู้จักพระคริสตเจ้าเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ เป็นเพราะเหตุใดนั้น คำบอกเล่าของบราเดอร์กิลแลงจะทำให้เข้าใจถึงความสำเร็จนี้ได้

1.2.1 ภราดาคณะเทเซกับเยาวชน

เรื่องความสำเร็จของภราดาคณะเทเซ ในการทำงานอภิบาลและแพร่ธรรมกับเยาวชน จากคำบอกเล่าของบราเดอร์กิลแลง มีดังต่อไปนี้

นับตั้งแต่มีการตั้งภราดาคณะเทเซขึ้นมา ได้มีเยาวชนเดินทางไปเยี่ยมเยียนสัมผัสชีวิตใหม่ที่ เทเซ ฝรั่งเศส เป็นจำนวนมาก และมักจะมีคำถามจากพวกเขาอยู่เสมอว่า "เราจะภาวนาแบบนี้อย่างต่อเนื่องเมื่อเรากลับไปอยู่ที่บ้านของเรา ในสภาพแวดล้อมของเราได้อย่างไร" สิ่งนี้แจ่มกระจ่างมากสำหรับหมู่คณะของเราว่า เราไม่ต้องการให้เกิดกลุ่มหรือขบวนการเทเซใด ๆ หากแต่ยังทำให้เราต้องการส่งเสริมให้เยาวชนกลับไปยังบ้านเกิดเมืองนอนของตน แล้วอุทิศตนเองเพื่อรับใช้งานของพระศาสนจักรท้องถิ่น ที่เขตวัดของตน ทั้งนี้เพื่อพวกเขาจะได้กลับไปแบ่งปันประสบการณ์ที่พวกเขาได้ค้นพบขณะอยู่ที่เทเซ

บราเดอร์โรเจอร์ได้ริเริ่มการเดินทางจาริกแห่งความวางใจบนแผ่นดินขึ้น และได้เริ่มครั้งแรกที่เลบานอน โดยท่านได้กล่าวไว้ว่า "คำว่า การจาริกแห่งความวางใจ เป็นคำที่แสดงให้เห็นถึงความกระหาย ความต้องการอย่างแรงกล้าที่จะเดินทาง ดังนั้น เราจึงเชื่อเชิญบรรดาเยาวชนให้ทำเช่นนั้นในชีวิตของพวกเขา คือ การเดินทางแห่งความเชื่อ การเดินทางจาริก เป็นการเดินทางของบุคคลผู้หนึ่งที่ต้องมีความพากเพียรอย่างลม้าย่อมอ ไม่ว่าเขาหรือเธอที่ตัดสินใจจะ

เดินทางไปยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งใดแห่งหนึ่ง ที่จะช่วยทำให้เขาและเธอได้รื้อฟื้นการอุทิศตนให้กลับมีชีวิตชีวาขึ้นมาใหม่อีกครั้ง และสามารถอุทิศตนเองได้อย่างต่อเนื่องต่อไป ไม่ว่าจะต้องเผชิญกับปัญหา อุปสรรค และความยากลำบากใด ๆ ก็ตาม ขอเพียงมีความวางใจในองค์พระเจ้าทุก ๆ วันเรื่อยไป

สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 ได้เคยตรัสไว้ว่า "ผู้คนที่เดินทางมาเยือนเทเชนั้น เปรียบดังคนที่กำลังเข้ามาสู่พุน้ำแห่งชีวิต ต็มน้ำนี้แล้ว ช่วยบรรเทาและดับกระหายคลายความเหน็ดเหนื่อย แล้วพวกเขาก็จะออกเดินทางต่อไป"

แรงดึงดูดที่นำเยาวชนหนุ่มสาวและผู้คนจากทั่วโลก ให้มาที่เทเชเพื่อภาวนาและไตร่ตรองชีวิตของตนอย่างลึกซึ้ง ก็คือการมาร่วมดำเนินชีวิตหมู่คณะด้วยกันในช่วงระยะเวลาหนึ่ง มีการภาวนาด้วยบทเพลงที่มีท่วงทำนองง่าย ๆ และเนื้อเพลงสั้น ๆ ด้วยภาษาต่าง ๆ และด้วยความหมายที่เป็นสากลของมนุษยชาติ มีการแบ่งกลุ่มศึกษาและแบ่งปันพระวาจาจากพระคัมภีร์ และมีการทำงานต่าง ๆ ตามความถนัดตามแบบอย่างชีวิตของภราดาคณะเทเช

นับแต่ปี ค.ศ. 1957 เป็นต้นมา เทเชได้ต้อนรับเยาวชนซึ่งเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ จากประเทศโปรตุเกสถึงฟินแลนด์ จากไอร์แลนด์ถึงยูโกสลาเวีย และเช่นกัน จากแอฟริกา เอเชีย ออสเตรเลีย อเมริกาเหนือและใต้ เยาวชนพวกนี้เข้าร่วมในการประชุมเยาวชนระหว่างทวีป (Intercontinental Meeting of Young Adults) เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ในช่วงฤดูใบไม้ผลิถึงฤดูใบไม้ร่วง (ราว ๆ เดือน กรกฎาคม - ตุลาคม) โดยมุ่งความสนใจไปยังการดิ่งลึกสู่พุน้ำแห่งความเชื่อ เยาวชนกว่าแสนคนต่างก็ได้รับประสบการณ์แห่งการภาวนาและเห็นภาพความเป็นสากลของพระศาสนจักร การได้ค้นพบถึงคุณค่าและความหมายของชีวิต รวมทั้งยังมีความสำนึกในระดับสากลถึงความเป็นนานาชาติ ความไว้วางใจชนชาติอื่นและการเอาใจใส่ในสิทธิมนุษยชน ซึ่งปัจจุบันมีเยาวชนจำนวนกว่า 5,000 คนจาก 75 ประเทศเดินทางหมุนเวียนเข้าไปยังเทเชในช่วงเวลาดังกล่าวนี้ทุก ๆ สัปดาห์

1.2.2 การภาวนาแบบเทเช

การภาวนาแบบเทเชมีองค์ประกอบ 3 อย่างคือ การเย็บรำพึง การอ่านพระคัมภีร์ไบเบิล และการขับร้องบทเพลง ผู้ภาวนาสามารถปรับเปลี่ยนขั้นตอนได้ตามความเหมาะสม นอกจากนี้ในการภาวนา ยังสามารถขับร้องบทเพลงที่ใช้ในโบสถ์หรือคริสตจักรของตนได้ ไม่จำเป็นต้องใช้เพลงเทเชเท่านั้น แต่สถานที่ภาวนาต้องมีความเงียบสงบ ปราศจากสิ่งรบกวนต่าง ๆ

การภาวนาแบบเทเซ (<http://talze.exteen.com/page/3>)

เริ่มด้วยการร้องเพลง 1 - 2 เพลง

ร้องเพลงสรรเสริญหรือเพลงอัลเลลูยา

อ่านหรือร้องเพลงสดุดี (Psalm)

ร้องเพลง 1 เพลง เตรียมจิตใจก่อนรับฟังพระวาจา

อ่านพระคัมภีร์ไบเบิล 1 - 2 บท

ร้องเพลง 1 เพลง (หรือเข้าสู่การเจียบรำพึง)

เจียบรำพึง 1 - 5 นาที

ร้องเพลง 1 เพลง

เล่นอัครธรรมวินวอน (ภาวนาเพื่อมวลชน)

สวดบทข้าแต่พระบิดาฯ

บทภาวนาส่งท้ายและขับร้องบทเพลง

บทเพลงและการภาวนาแบบเทเซสามารถนำไปปฏิบัติได้ในหลายโอกาส ทั้งการภาวนาค้ำร่วมกันในครอบครัว ภาวนาในกลุ่มเล็ก ๆ ภาวนาในกลุ่มใหญ่ หรือเพียงหยุดเจียบ และร้องเพลงอัครธรรมวินวอน

การภาวนานั้นล้ำค่ามาก พระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 ได้ตรัสไว้คราวเสด็จเยือนเทเซในปี ค.ศ. 1986 ความว่า "โดยการภาวนาและความสงบเจียบนี้ เป็นหนทางที่จะทำให้ท่านทั้งหลายสามารถดักดวงต็มน้ำจากบ่อน้ำพุแห่งชีวิต ที่พระเยซูคริสตเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับเรา เพื่อจะได้ลิ้มรส สัมผัส และรับรู้ถึงสันติสุขในพระองค์ และการสถิตอยู่ของพระองค์ เพื่อที่เราทั้งหลายจะได้ตอบสนองต่อน้ำพระทัยของพระองค์ที่ทรงเรียกใช้เรา ให้ไปเป็นพยานแห่งความรักและรับใช้กันและกันฉันพี่น้อง"

1.2.3 ภาวาคณะเทเซและความสัมพันธ์กับเยาวชนในประเทศไทย

ประมาณปี ค.ศ. 1974 คู่แค้นเยาวชนไทย 2 คน ได้เดินทางไปร่วมการประชุมเยาวชนที่เทเซ ฝรั่งเศส หลังจากนั้นในปี ค.ศ. 1977 บราเดอร์กิลแลงแห่งภาวาคณะเทเซ เริ่มเยี่ยมเยียนกลุ่มนักศึกษาบ้านเซเวียร์ และได้พบกับบราเดอร์ทีนรัตน์ คมกฤษ คณะกรรมการบริหาร สภาเยาวชนคาทอลิกแห่งประเทศไทยในขณะนั้น นอกจากนี้บราเดอร์กิลแลงยังได้ไปเยี่ยมหมู่บ้านของเยาวชนชาวปกากะญอที่จังหวัดเชียงใหม่ และในปีเดียวกันนี้กลุ่มเยาวชนและนักบวชกลุ่มแรกจากประเทศไทยได้เดินทางไปเทเซ และตั้งแต่นั้นปี ค.ศ. 1983 เป็นต้นมาจนถึง

ปัจจุบันบราเดอร์จากภราดาคณะเทศได้เดินทางมาเยี่ยมกลุ่มคริสตชนในประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ค.ศ. 1984 กลุ่มเยาวชนนำทีมโดย ภราดาทินรัตน์ คมกฤษ เลขาธิการ สภาเยาวชนคาทอลิกแห่งประเทศไทย เข้าร่วมงานวันเยาวชนโลก ครั้งที่ 1 ณ กรุงโรม พร้อมทั้งได้ไปที่เทเซ และได้เข้าพบบราเดอร์โรเจอร์

ค.ศ. 1985 บราเดอร์โรเจอร์พร้อมคณะ เยี่ยมผู้ลี้ภัยสงคราม ที่ค่ายผู้อพยพพอร์ญู ประเทศ และได้รับอุปถัมภ์ครอบครัวชาวลาวยสองครอบครัวจากค่ายนี้ ก่อนที่จะไปร่วมการประชุมเยาวชนระหว่างทวีป ที่มัตราส ประเทศอินเดีย

ค.ศ. 1993 เยาวชนไทย 3 คน เข้าร่วมการประชุมเยาวชนระหว่างทวีป เป็นเวลา 3 เดือน ในฐานะอาสาสมัครเยาวชนเพื่อช่วยงานต่าง ๆ ของภราดาคณะเทศ ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่เยาวชนไทยได้รับโอกาสนี้ โครงการนี้ยังคงดำเนินการมาอย่างต่อเนื่องจวบจนปัจจุบัน

ค.ศ. 1995 เยาวชนไทย 11 คน นำทีมโดยคุณพ่อชัชวาล ศุภลักษณ์ เลขาธิการ สภาเยาวชนคาทอลิกแห่งประเทศไทย และคุณพ่อสมเกียรติ บุญอนันตบุตร ได้เดินทางไปเยอรมนี ในโครงการแลกเปลี่ยนเยาวชนไทย - เยอรมนี และได้เดินทางไปเยี่ยมเทเซ เยาวชนไทยกลุ่มนี้เป็นพลังสำคัญในการนำบทเพลงจากเทเซ มาแปลเป็นภาษาไทย จัดทำเทปเพลงเทเซ ชุด อัจฉรย์แห่งรัก อย่างไรก็ตาม คุณพ่อโมลิ่ง แห่งคณะเยสุอิต หมู่คณะซาเลเซียน และคณะภคินีเซนต์เดอ ชาร์ตร ได้เคยนำบทเพลงเทเซมาแปลเป็นภาษาไทยก่อนหน้านี้แล้วหลายเพลง

ค.ศ. 1997 เยาวชนไทยจำนวน 167 คน ได้เดินทางไปร่วมประชุมเยาวชนระหว่างทวีปที่เทเซ ก่อนที่พวกเขาจะเดินทางไปร่วมงานวันเยาวชนโลก ณ กรุงปารีส

ค.ศ. 1998 กลุ่มเยาวชนได้ร่วมกันจัดทำเทปเทเซ ชุดเพียงพระเจ้าเพียงพอ โดยได้รับการสนับสนุนจาก 5 องค์กรหลัก ได้แก่ ศูนย์คำสอนกรุงเทพฯ สภาเยาวชนคาทอลิกแห่งประเทศไทย แผนกเยาวชนมิสซังกรุงเทพฯ และอนุกรรมการดนตรีศักดิ์สิทธิ์ คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพิธีกรรม

ค.ศ. 1999 เยาวชนไทย 2 คน มีโอกาสไปเป็นอาสาสมัครที่เทเซเป็นเวลา 3 เดือน และในระหว่างวันที่ 7 - 12 สิงหาคม ได้จัดมีการจัดงานวันเยาวชนเอเชีย ครั้งที่ 1 ที่หัวหิน ประเทศไทย ซึ่งบราเดอร์กิลแลงแห่งเทเซ ได้นำการภาวนาเทเซ มีเยาวชนเอเชียเข้าร่วมประมาณ 700 คน เป็นเยาวชนไทยจำนวน 120 คน

ค.ศ. 2000 คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อเยาวชน ร่วมกับบราเดอร์กิลแลง ได้เริ่มการภาวนาเทเซประจำปีขึ้น ณ วัดแม่พระลูกประคำ (กัลหวาร์) มีเยาวชนและคริสตชนคาทอลิกเข้าร่วมประมาณ 150 คน

ค.ศ. 2001 คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อเยาวชน ร่วมกับบราเดอร์กิลแลง จัดการ ภาวนาเทเซชั่น ณ โรงเรียนมารีย์วิทยา นครราชสีมา โดยมีเยาวชนและสัตบุรุษเข้าร่วมประมาณ 150 คน

ค.ศ. 2003 คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อเยาวชน ร่วมกับบราเดอร์กิลแลง จัดการ ภาวนาเทเซเพื่อสันติภาพและความเป็นหนึ่งเดียวกัน ณ วัดเซนต์หลุยส์ กรุงเทพฯ นับเป็นครั้งแรก ที่ผู้แทนจากคริสตจักรลูเธอรัน และคริสตจักรออร์ทอด็อกซ์ ในประเทศไทย เข้าร่วมการภาวนา และในปีเดียวกันนี้ บราเดอร์กิลแลงได้นำการเข้าเฝ้าให้กับผู้นำเยาวชนจากศูนย์ประสานงาน เยาวชนมิสซังต่าง ๆ ในประเทศไทย เป็นครั้งแรก ณ บ้านสวนสันติธรรม ลำไทร จ.ปทุมธานี

ค.ศ. 2004 บราเดอร์กิลแลง ได้จัดภาวนาเทเซ โดยคริสตจักรลูเธอรันเป็นเจ้าภาพ ณ โบสถ์ลูเธอรัน พระโขนง กรุงเทพฯ มีผู้เข้าร่วมภาวนาประมาณ 100 คน

ค.ศ. 2005 บราเดอร์กิลแลงร่วมกับคณะกรรมการคาทอลิกเพื่อเยาวชน จัดภาวนา เทเซเพื่อสันติภาพและความเป็นหนึ่งเดียวกัน ณ วัดน้อยโรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ กรุงเทพฯ มีผู้เข้าร่วมประมาณ 200 คน

ตั้งแต่ปลายปี ค.ศ. 2006 – 2007 คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อเยาวชน ร่วมกับ ภราดาคณะเทเซ ได้จัดการเดินทางจาริกแห่งความวางใจบนแผ่นดิน ณ กรุงเทพฯ โดยมีการ ส่งเสริมให้มีการอธิษฐานภาวนาแบบเทเซอย่างต่อเนื่อง ตามโบสถ์คาทอลิก และตามคริสตจักร นิิกายต่าง ๆ โดยมีเป้าหมายเพื่อมุ่งไปสู่การอธิษฐานภาวนาแบบเทเซครั้งใหญ่ และเป็นครั้งแรก ของประเทศไทย โดยในวันอาทิตย์ที่ 11 พฤศจิกายน ค.ศ. 2007 ภราดาอูลุยส์ อธิการเจ้าคณะ ภราดาคณะเทเซ จากประเทศฝรั่งเศสเป็นผู้นำการภาวนา ณ อาสนวิหารอัสสัมชัญ กรุงเทพฯ

การสวดภาวนาเทเซเพื่อสันติภาพในประเทศไทย กำลังแผ่ขยายไปตามโบสถ์ทั้งของ นิิกายโรมันคาทอลิก ของคริสตจักรต่าง ๆ ทั้งนิกายออร์ทอด็อกซ์ ลูเธอรัน และนิกายอื่นๆ ทั้งใน กรุงเทพฯ ปริมณฑล และในบางจังหวัด ทั้งนี้อาจจะกล่าวได้ว่าคริสตศาสนสัมพันธ์เริ่มเบ่งบาน ขึ้นแล้วในประเทศไทย

1.3 คริสตศาสนสัมพันธ์

ในปัจจุบันแนวคิดเรื่องคริสตศาสนสัมพันธ์หรือสากลสัมพันธ์ภาพ (œcuménisme) ได้รับการสนับสนุนจากผู้นำและจากคริสตชนแทบทุกนิกายน้อยใหญ่มากขึ้นเรื่อย ๆ ทั่วโลก มีการเผยแพร่เรื่องนี้อยู่ทั่วไป และหนังสือเล่มนี้ "Unanimité dans le pluralisme" ก็เป็นส่วนหนึ่งที่บราเดอร์โรเจอร์ผู้ก่อตั้งภราดาคณะเทเซ ได้สนับสนุนแนวคิดเรื่องคริสตศาสนสัมพันธ์นี้ อย่างเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน ชื่อหนังสือนี้แปลว่า ความเป็นหนึ่งเดียวในความหลากหลาย ก็คือ นักบวชชายของภราดาคณะเทเซ ที่มีลมาชิกนับถือศาสนาคริสต์นิกายต่าง ๆ กัน อาทิเช่น คาทอลิก โปรเตสแตนท์ แองกลิกัน และนิกายอื่น ๆ มาดำเนินชีวิตนักบวชร่วมกันในกระแสเรียก คริสตศาสนสัมพันธ์ ดังปรากฏตัวอย่างในต้นฉบับว่า

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ *Que nous soyons conséquents avec la vocation œcuménique : des hommes qui cherchent en toutes choses à unir et à réaliser, où qu'ils se trouvent sur la terre, une simple fraternité de vie.* (p.26)

บทแปล พวกเขาต้องการให้พวกเราเป็นผู้ที่ทุ่มเทเพื่อกระแสเรียกคริสตสัมพันธ์ เป็นบุคคลที่พยายามทำทุกวิถีทางเพื่อสร้างเอกภาพ และทำให้ชีวิตมีภราดรภาพอย่างง่าย ๆ ไม่ว่าจะพวกเขาจะอยู่ที่ใดบนโลกก็ตาม

ความเป็นมาและแนวคิดคริสตศาสนสัมพันธ์

แต่เดิมทีในพระศาสนจักรหนึ่งเดียวของพระเจ้านี้ มีการแตกแยกกันในกลุ่มเล็ก ๆ ดังปรากฏในจดหมายนักบุญเปาโลที่ตำหนิคริสตชนที่แตกแยกกัน ในศตวรรษต่อ ๆ มา การแตกแยกก็ร้ายแรงและมากยิ่งขึ้น จนกระทั่งมีการทำสงครามกัน และแยกตนออกไปจากพระศาสนจักรคาทอลิก ซึ่งมีพระสันตะปาปาทรงปกครองดูแล สาเหตุแห่งความแตกแยกมีหลายประการ อาทิเช่น เรื่องพระสังฆกรรม ข้อความเชื่อ ระเบียบวินัยหรือโครงสร้างของพระศาสนจักร การประกอบพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ด้วยวิธีที่ต่างกัน ฯลฯ ซึ่งการแตกแยกกันนี้เป็นการขัดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า เป็นเรื่องอัปยศสำหรับโลกและเป็นอุปสรรคขัดขวางงานอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุด คือ การประกาศพระวรสารแก่มนุษย์ทุกคน เพราะก่อนที่พระเจ้าจะถวายพระองค์บนกางเขนเป็นเครื่องบูชาอันบริสุทธิ ได้ทรงภาวนาถึงพระบิดาว่า " ขอให้ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกัน เหมือนดังพระ

บิดาอยู่ในข้าพเจ้าและข้าพเจ้าอยู่ในพระบิดา ขอให้เขาทั้งหลายเป็นหนึ่งเดียวกัน ในเราทั้งสอง เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระบิดาทรงส่งข้าพเจ้ามา" (ยน. 17 : 21)

คริสตชนต่างนิกายจำนวนมากมีความปรารถนาที่จะกลับมาคืนดีกันเพื่อเป็นประจักษ์พยานถึงความรักของพระเจ้า จึงจัดให้มีการรื้อฟื้นเอกภาพของคริสต์ศาสนิกชนทั่วไปขึ้นใหม่ โดยมีคุณพ่อ Paul Watson ศาสนาจารย์นิกาย เอปิสโกปาเลียน ผู้ร่วมตั้งคณะ Society of the Atonement ที่ Graymoor (นิวยอร์ก) เป็นผู้ริเริ่มสัปดาห์ภาวนาเพื่อเอกภาพของคริสตชน ระหว่างวันที่ 18 ถึง 25 มกราคม ค.ศ. 1908 ท่านเข้าใจว่าเอกภาพหมายถึงการที่คริสตชนกลุ่มต่างๆ กลับเข้าสู่พระศาสนจักรคาทอลิกแห่งโรม ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงเลือกเอาวันที่ 18 มกราคม ซึ่งเป็นวันฉลองธรรมาสน์ของนักบุญเปโตร จนถึงวันที่ 25 มกราคม ซึ่งเป็นวันฉลองการกลับใจของนักบุญเปาโล เป็นวันภาวนาเพื่อเอกภาพ ต่อมาในปี ค.ศ. 1909 Society of the Atonement ถูกผนวกเข้าในพระศาสนจักรคาทอลิก สมเด็จพระสันตะปาปาปิโอที่ 10 จึงได้ประทานพรอย่างเป็นทางการแก่สัปดาห์แห่งการภาวนาเพื่อเอกภาพ หลังจากนั้นในปี ค.ศ. 1930 Paul Couturier พระสงฆ์แห่ง Lione ได้เปลี่ยนสูตรของ "สัปดาห์ภาวนาเพื่อเอกภาพของคริสตชน" เป็นการภาวนาเพื่อ "เอกภาพดังที่พระเจ้าทรงมีพระประสงค์" เมื่อวันที่ 25 มกราคม ค.ศ. 1959 ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของสัปดาห์ภาวนาเพื่อ เอกภาพสมเด็จพระสันตะปาปายอห์นที่ 23 ได้เรียกประชุมสภาสังคายนาวาติกันที่สอง พระศาสนจักรคาทอลิกเปิดรับสากลสัมพันธ์ภาพ สมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ที่ 23 ทรงกล่าวว่า "มิใช่เพื่อความคิดใจ และความยินดีของชาวคริสต์เท่านั้น แต่เป็นการเชิญให้ชุมชนที่แยกไปจะได้แสวงหาเอกภาพ ซึ่งในปัจจุบันนี้คนทั่วโลกแสวงหา" และได้ให้ความร่วมมืออย่างเป็นทางการกับสำนักเลขาธิการ "Fede e Costituzione" ของหน่วยงานสากลสัมพันธ์ภาพระหว่างพระศาสนจักรต่างๆ เพื่อความเป็นหนึ่งเดียวในพระศาสนจักร เพื่อการเสวนาคริสต์ศาสนสัมพันธ์และภราดรภาพระหว่างประชาชาติทั้งหลาย

วันที่ 5 มิถุนายน ค.ศ. 1960 พระสันตะปาปายอห์น ที่ 23 ทรงประกาศแต่งตั้งคณะกรรมการเตรียมสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2

วันที่ 6 มิถุนายน ค.ศ. 1960 ทรงแต่งตั้งพระคาร์ดินัลออกุสตินเบาอา เป็นประธานของสำนักงานนี้และเปิดสำนักในเดือนตุลาคม ค.ศ.1960 ที่กรุงโรม สำนักงานนี้ตั้งขึ้นเพื่อส่งเสริมคริสต์ศาสนสัมพันธ์ ให้ผู้ที่เป็นคริสตชน แต่แยกตัวออกไปสามารถติดตามงานของสังคายนาและพบหนทางง่ายขึ้น เพื่อเอกภาพดังที่พระคริสต์ทรงอธิษฐาน

วัตถุประสงค์ของสำนักงานคือประชาสัมพันธ์สภาสังคายนาวาติกันแก่พี่น้องชาวคริสต์ที่มิใช่คาทอลิก รับฟังความเห็น ข้อเสนอแนะที่เกี่ยวข้อง และเตรียมเอกสารงานอภิบาล 5